

ham at genopfriske Erindringen om sine Bedrifter paa Sygekasselovens Omraade for et Par Aar siden. Den Kritik, han den Gang fremsatte, har ikke vist sig at være saa holdbar, at der var Anledning til at fordybe sig i den paa ny. Sygekasseinspektøren har foretaget Undersøgelser, og disse har vel vist, at der hist og her var et Tilfælde, som ikke burde finde Sted, men de var ingenlunde af den Art, at man kan sige, at der derigennem var udbetalt ulovlige Statstilskud af en saa urimelig Størrelse som den, det ærede Medlem for nogle Aar siden nævnedes, og som han mente, man kunde spare, hvis Lovens Bestemmelser overholdtes. Saa vidt jeg ved, er der ved de Stikprøver, der er tagne, paavist, at der maaske har været 2 pCt., som ikke rettelig burde være Medlem af Kasserne, men, saa vidt jeg husker, sagde det ærede Medlem den Gang, at man vilde kunne spare 1 Mill. Kr. paa Sygekasseloven; selv om disse 2 pCt. fjernes, vil det paa ingen Maade kunne medføre en Mindreudgift paa 1 Mill. Kr. for Statskassen. — Det ærede Medlem mente at være blevet imødegaaet, ved at den nuværende Inspektør sammen med den tidligere Arbejdsløshedsinspektør var rejst ud og havde holdt „politiske Møder“ og havde anbefalet at sætte ham og hans Meningsfæller ud af Rigsdagen, men det maa jeg bestemt benægte. Der har det ærede Medlem gjort sig skyldig i en Misforstaaelse. Sygekasseinspektøren har ikke holdt „politiske Møder“. Han er ifølge Lovens forpligtet til at holde Møder sammen med Sygekassens Medlemmer, og dér er han ganske naturligt kommet ind paa det Forhold, det ærede Medlem har omtalt, og han har udtrykkelig opfordret Foreningerne til at overholde Reglerne og til at passe paa, at der ikke skete noget galt; anbefalet nogen at sætte det ærede Medlem og hans Meningsfæller ud af dette Ting har han selvfølgelig ikke gjort.

Jeg vil nu haabe, at de Udtalelser, der er fremsatte om de to Hovedspørgsmaal, hvorom der er Uenighed, ikke skal opfattes som saa afgørende for de to Partiers Stilling, at man kan vente, at disse vil indtage en saadan Holdning, at den medfører denne Lovs Stranding. Det er min Opfattelse, at Spørgsmaalet om § 6's Affattelse ikke vil kunne bringe afgørende Vanskeligheder, idet jeg tror, at det maa kunne lykkes at sikre Rigsdagen den Indflydelse paa Cirkulærets Affattelse, som man maa ønske Rigsdagen tilsikret. Derimod er der for mig ingen Tvivl om, at

hvis man fra Højres Side vedblivende fastholder den Opfattelse, med direkte eller indirekte Hjælp fra anden Side, at Tilskuddet ikke maa gaa over det nuværende, saa betyder det, at denne Lov ikke kommer ud, men saa bliver det ogsaa Højre, som maa tage Ansvar for, at en Lov, hvis organisatoriske Fortræffelighed det samtidig anerkender, dræbes.

Formanden: Jeg antager, at flere af de ærede Medlemmer, der har haft Ordet, vil replicere; men kun under den Forudsætning, at disse Replikker bliver korte, tør jeg fortsætte Forhandlingen, ellers vilde jeg være nødt til at afbryde den.

Bramsen: Det kan ikke hjælpe, at den højtærede Minister vil lægge Ansvar for denne Lovs Stranding over paa dem, som paa det enkelte Punkt, jeg har trukket frem, ikke ser sig i Stand til at følge ham; det vil være langt lettere for det Parti, jeg tilhører, og samtidig ogsaa for de to andre Partier, der har udtalt sig i samme Retning, at lægge Ansvar for over paa den højtærede Minister, fordi han har villet lade en Lov, som indeholder en saadan stor Mængde Forandringer — og efter hans Mening og i øvrigt ogsaa efter vor Mening en stor Mængde Forbedringer —, strande ved at foreslaa Lovens ændret paa et Punkt, som ingen har ment skulde blive Genstand for en Ændring, naar Loven kom til Revision, nemlig Statstilskuddet. Jeg sender derfor denne Udtalelse tilbage til den højtærede Minister, saaledes at jeg stempler ham som den, der har forhindret denne Lov fra at komme ud, idet han paa dette Punkt har modsat sig det, som eventuelt kunde komme til at stride mod hans Ønsker. Hvad vor reale Grund til vort Standpunkt angaar, saa er det jo den, at den højtærede Indenrigsministers og vore Anskuelser er meget forskellige paa det finansielle Omraade. Han mener, at Staten nu har en stor, fyldt Pengekasse, og at man kan anvise paa den; vi mener det modsatte. Hvad den højtærede Minister fremfører for sit Synspunkt, skal jeg ikke komme ind paa, thi jeg hørte egentlig ikke anden Begrundelse for det, end at den højtærede Minister mente, at Statsregnskabet vil vise sig at være bedre end det Budget, som vi vedtog for nylig. Jeg skal minde om, at indtil for to Aar siden var der Underbalance paa vore Budgetter og i endnu højere Grad paa vore Statsregnskaber; det endte med et med